

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: L. P. H.,** zastoupen JUDr. Petrem Práglem, advokátem, se sídlem Dlouhá 5, Ústí nad Labem, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 6. 2004, č. j. 24 Az 229/2004 - 14,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 3. 2004, č. j. OAM - 823/VL - 07 - 05 - 2004, neudělil žalobci (dále jen „stěžovatel“) azyl z důvodu, že nesplnil podmínky stanovené v § 12, § 13 odst. 1 a 2, § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 uvedeného zákona. V odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že stěžovatel v průběhu správního řízení zmínil pouze rodinné problémy a snahu o legalizaci pobytu na území České republiky. K odjezdu z vlasti jej vedly neshody s nevlastním otcem a snaha nalézt otce vlastního, který pobývá na území České republiky. Pro případ návratu se stěžovatel obává pouze případných potíží spojených se skutečností, že svůj odjezd neoznámil v místě bydliště.

Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel dne 25. 3. 2004 žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě. Žaloba došla soudu dne 26. 3. 2004 a byla vedena pod spisovou značkou

24 Az 229/2004. Stěžovatel byl usnesením ze dne 29. 3. 2004 vyzván k odstranění vad žaloby ve lhůtě 1 měsíce. Usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 16. 4. 2004.

Usnesením ze dne 3. 6. 2004, č. j. 24 Az 229/2004 - 14, Krajský soud v Ostravě stěžovatelovu žalobu odmítl a současně rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění usnesení soud uvedl, že stěžovatel nereagoval na výzvu soudu a přes poučení o možných následcích ve stanovené lhůtě nedoplnil svou žalobu ze dne 23. 3. 2004. V řízení nebylo možné pokračovat zejména proto, že z podání žalobce není zřejmé označení napadených výroků rozhodnutí a důvody, pro které považuje stěžovatel rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel kasační stížnost, a to z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu podle § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Dále uvedl, že mu skutečně dne 16. 4. 2004 byla doručena výzva k odstranění vad podání, avšak v dalším již soud vyšel z nesprávného zjištění, neboť on na tuto výzvu reagoval podáním ze dne 19. 4. 2004, které předal k poštovní přepravě dne 26. 4. 2004. Toto své tvrzení dokládá originálem podacího lístku, který připojil jako přílohu kasační stížnosti. Zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu podání lze dovodit, že stěžovatel namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a kasační stížnost je přípustná.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná, přezkoumal napadené usnesení včetně řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení a postup krajského soudu předcházející jeho vydání a dospěl k následujícím závěrům. Je nesporné, že stěžovatel na výzvu soudu k odstranění vad žaloby reagoval a tuto doplnil podáním ze dne 19. 4. 2004. Toto podání bylo ovšem chybně označeno a vyhotoveno jako nová samostatná žaloba, aniž by bylo z jeho textu jakkoli patrno, že se jedná o doplnění žaloby na výzvu soudu. Takové pochybení tedy nelze přičítat soudu, ale zástupci stěžovatele, který uvedené podání takto nesprávně označil. V době, kdy krajský soud vydal napadené usnesení, nebylo možné ve věci meritorně rozhodnout, neboť nebyly splněny podmínky řízení. Proto krajský soud nepochybil, když žalobu odmítl.

Jak vyplývá z obsahu soudního spisu Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 24 Az 293/2004, který měl Nejvyšší správní soud rovněž k dispozici, byla stěžovatelovu podání přidělena nová spisová značka. Krajský soud, vědom si výše uvedené situace, o tomto podání rozhodl jako o samostatné žalobě, přičemž se podrobně zabýval všemi

stěžovatelem uplatněnými námitkami. Nejvyšší správní soud proto shledal, že ačkoli došlo k pochybení na straně právního zástupce stěžovatele a následně i na straně soudu, dostalo se stěžovateli řádného projednání jeho žaloby, byť pod jinou spisovou značkou, a byla tak naplněna všechna jeho procesní práva.

Nejvyšší správní soud tak vzhledem k výše uvedenému shledal, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 23. února 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu